Ч. 47. Неділя 14 марта (29 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — По оголошеню сербскої ноти.

В комісиї палати панів поставив Дітріхштайн внесене взиваюче правительство, щоби в рр. 1909 і 1910 зажадало кредиту 500.000 К на будову і закупно воздушних човен, а ґраф Лятур внесеня в справі уздоровленя краєвих фінансів. — На засіданю палати панів дня 10 с. м. присьвятив президент посмертну згадку бл. п. др. Пентакови, підносячи его заслуги яко професора львівского університету і галицкого міністра та члена палати панів. Члени палати почтили память помершого повстанем з місць.

В дальшім ході вчерашного засіданя палати послів промавляв в дискусиї над конфіскацийними практиками в Чехах міністер судівництва ґр. Гогенбурґер, котрому кілька разів переривали чеські радикали. П. Міністер признав, що в послідних часах сконфісковано в Чехах більше часописий, як давнійше, але не стало ся то в наслідок якогось окремого зарядженя, а лише тому, що в послідних часах праса ческа стала виступати дуже різко против держави і писала підбурюючо. Бесідник впевнив, що він так як і инші міністри єсть приклонником свободи праси, але праса мусить бути сьвідома своїх цілий і обовязків. По переведеній дискусиї нагляче внесене в справі конфіскат відкинено.

Розпочала ся відтак дискусия над наглячим внесенем Кльофача в справі провокацийного аґента праскої поліциї Машка. По промові Кльофача забрав слово п. міністер внутрішних справ бар. Гердтль і заперечив, немов би поліция послугувала ся якимись провокацийними аґентами, впевняючи, що він сам був би першим, котрий би тому спротивив ся. Впрочім в сім случаю, коли зажадано від автора статі, котра писала о Машеку, доказів, аби Машекови зробити процес, автор не міг дати ніяких. — Бесіду міністра Гердтля перебивали чеські радикали криками і свистами, а була хвиля, коли всі они хотіли кинути ся на міністерияльну лаву. Заступило їм дорогу около 100 німецких послів і було би прийшло до бійки, коли би президентови палати не було удало ся втихомирити Німців, а ґр. Штернберґови наклонити ческих радикалів, аби вернули на свої місця. Остаточно внесене відкинено і палата приступила до дневного порядку, т. є. до першого читаня предложеня о континґенті рекрута. По промові пос. Демшира наради перервано о год. 7 вечером а президент назначив слідуюче засідане на понеділок по полудни.

З Білгорода доносять, що ноту вручену сербскому правительству ґр. Форґачем передано міністерству торговлї і скарбу. Проект відповіди буде предложений раді міністрів для остаточного уложеня еї. Як зачувати, у відповіди буде сказано, що Сербія зазначила в окружній ноті з 10 с. м. свое становище, а іменно, що справа анексиї есть европейскою і сербске правительство не може длятого лучити еї зі справою торговельного договору.

У віденьских диплсматичних кругах гадають, що коли би відповідь Сербії випала дійстно відмовно, то положене сталось би дуже грізним.

Один високий дипльоматичний заступник одної европейскої держави, дуже інтересованої в балканьских справах, а знаменитий знаток відносин в Сербії, заявив відпоручникови редакциї Reichspost, що думка про велике огірчене на Австро-Угорщину зі сторони Сербів є зовсім хибна. Противно убогий сербский нарід нічого так собі не бажае як мира з нашою монархією, яка платить сербскому селянинови за его плоди

29)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Властителї готелю над озером, були, як то казали Марийка і Юлія, дуже честні люди; они показували нараменник Персі Фіцроя кільком знакомим, довідали ся, що він має значну вартість і бояли ся, щоби тій дорогоцінности щось не стало ся. Жінка спонукала длятого свого чоловіка, щоби він пішов в сторони коло Кліффорд Галь і там допитував ся за тою дамою, котра забула той нараменник. Але властитель гостинниці був собі досить простий чоловічиско, котрий не умів як слід виконати так делікатного припорученя. Він пішов поспитати насамперед до коршми, а тут єму порадили, щоби він пішов до двора; але він не знав добре дороги і заблудив та стрітив якогось пана, котрого бачне око доглянуло у него зараз той нараменник. Необачний господар показував ту дорогоцінність цілому сьвітови і носив незакриту в руцї так, що она поблискувала ся у сьвітлї сонця.

— А що ви там маєте в руцї? — спитав его той пан, що приступив до него.

— То хтось із сих сторін — відповів запитаний — якась хороша молода пара, що перебувала у нас, забула его в нашім домі.

— Покажіть сюди — сказав пан Бартлї, бо то він був. Він вертав ся, бо хотів переконати ся, чи Гоп успокоїв Марійку, чи може єму треба буде щось робити, щоби она успокоїла ся. Але коли він так ставув, щоби оглянути той нараменник, з'явив ся нараз і властитель его Персі Фіцрой. Він не ішов за тим нараменником, противно, єму стало тепер ясно, що любов панни Кліффорд має для него більшу вартість, як всі дорогоцінности цілого сьвіта. А всеж таки втішив ся дуже, коли побачив свою власність.

— То мій нараменник — сказав він, — то родинна памятка, яку я позичив панні Юлії Кліффорд. Коли я еї нині о него питав, то она не могла менї его показати.

Фіцрой хотів тому чоловікови заплатити за дорогу, взяти від него нараменник, але той не хотів дати і сховав его позад себе.

— Не дам — сказав він. — То не ви той пан, що були з молодою панею у нас. Моя жінка наказала менї віддати лиш тій молодій пани.

Персі видивив ся здивований і вже хотів питати ся того чоловіка о близше поясненє, коли Бартлї перебив єму і сказав: Прецї то річ ясна, що то має значити; то вас зраджує ваша мила.

Сї слова вразили молодого чоловіка так, як коли-б его хтось ножем пхнув в само серце.

В сій хвили дав ся почути грімкий голос полковника. Юлія Кліффорд вже від якогось часу говорила єму, що хоче з Персім зірвати, та й тепер підчас проходу старала ся его тим способом втихомирити і позискати, а він говорив так голосно, що его на ціле село було чути:

— Отже він заздрістний і недовірчивий? Коли так то проста річ, ти послухаєш мене і пустиш его в сій хвили в дубину. Ти собі знайдеш легко чоловіка, ліпшого і більшого від него. — Сказавши то, хотів полковник перейти з далека через подвіре попри Гопову робітню, коли Бартлї заступив єму дорогу.

— Вам чого треба? — спитав полковник гордо.

— Хочу вас взяти трохи „на гоцки“, мій пане, бо ви дуже гороїжите ся і дуже зарозумілі на честь родини Кліффордів.

— Хиба Кліффорди коли торгували і обманювали? В наших сторонах можуть бути копальники і торговельники вугля, можуть бути вуглеві аґенти, але чести нашої не занечистять — сказав полковник.

Так розпочала ся сварка, підчас котрої Бартлї крикнув до полковника, що то Юлія була з якимсь паном в згаданім готели і там забула нараменник.

— То не правда! — крикнула Юлія. — Я через послідні два місяці зовсім не виділа... я его позичала... От добре, що й она явила ся... Марійко, ратуйте мене від ганьби... ви прецї знаєте, що я невинна.

На то відозвала ся Марійка, котра стояла доси при вікнї Гопового бюра: То не панна Кліффорд, то я забула той нараменник, котрий она менї позичила, в хатї того чоловіка.

Тодї той чоловік, пізнавши Марійку, від-

так, як ніхто инший. Проте всякі иниі поголоски є злобною видумкою і умисно розпущені. Причини неприязного становища білгородских політиків годить ся глядіти над Невою, де бажають всякими способами піддати балканьскі народи під російску опіку. Все, що доси робила Сербія, було їй подиктоване з Росиї, проте дволичности радше треба шукати в Петербурзі, як в Білгороді. Похибкою Австро Угорщини було безперечно те, що она оказувала ся супротив Сербії надто великодушною, бо єї великодушність і терпеливість толковано собі в Білгороді немочию. Також послідний крок ґр. Форґача не був щасливий, бо замість сего, щоби він мав бути родом золотого мосту для Сербії, єго вислід буде мабуть противний. З европейскої конференциї може бути лише тоді користь, коли Австро-Угорщина і Сербія порозуміють ся перед тим взаїмно. Всї державн повинні спільно промовити за миром в Петербурзї і в Білгороді, бо коли Австро-Угорщина дала досить доказів своєї миролюбивости, наспів тепер час на Росию і Сербію.

Новинки.

Львів, дня 14-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Міністер рільництва іменував старшого ветеринаря повітового, Йосифа Гайдукевича інспектором ветеринариї в намістництві у Львові. — Старший начальник канцелярийний в суді окружнім в Нов. Санчи, Роман Тірдішек одержав при нагоді перенесеня его в стан спочинку титул директора канцелярийного.

— **Запереченє.** На оногдашнім засїданю ради міста Львова радний п. Лясковіцкий поставив інтерпеляцию в справі удїлюваня российским властям інформаций, які мали спричинити арештоване п. Слоньского на границї. Отже львівска дирекция поліциї стверджує, що в справі Слоньского зовсїм не виступала, не могла длятого нікого інформувати і що удїлюване інформаций властям чужих держав в случаях, де не розходить ся о звичайні провини підпадаючі під кодекс карний, єсть з засади виключене.

— **Запили ся на смерть.** В місцевости Тотарадач на Угорщинї по похоронї селянина Івана Тагореча зійшли ся своякн і приятелї родини на поминки і так завзято поминали небіщика, що під конець тої жалібної забави знайдено 40 осіб на земли майже без житя. 13 з них таки померло, 4 боре ся зі смертию а прочі лежать хорі.

— **Репертуар руского театру в Самборі.** (Саля „Сокола". Початок точно о 7½ год. вечером).

В недїлю, дня 14 с. м. „Чумаки", комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— **Страшний вчинок божевільного.** З Камінки струмилової доносять: Хорий на умі Шміла Мінц з Буська дістав ся оногди в ночи нагло нападу, кинув ся на сплячу свою матір Біну і вдарив єї так сильно зелїзним горшком в голову, що убив єї на місце. Відтак кинув ся також на свого вітчима і зранив его сильно тим самим горшком в голову. Божевільного відставлено до заведеня в Кульпаркові.

— **Дрібні вісти.** Податок від видовищ приніс у Львові минулого року 60.000 корон. З того майже половину, бо 28.000 корон зложив театр, яких 10.000 зложили концерти, а решту 20.000 корон дали каварні з капелею, цирк, кольосеум і т. п. — Виділ повітовий в Турці над Стриєм розписав конкурс на посаду лікаря окружного в Лімній, з реченцем до 15 цьвітня с. р. — П. Йосифа Арендарчик згубила золотий дамский годинник вартости 120 кор. — П. Ванда Блямова згубила срібну торбинку вартости 100 кор. Знахідникови обіцює нагороду. — Як. Кацови, різникови, втекла вчера чорна корова вартости 160 К.— Молочарці Анні Бойко, котра вчера вступила до церкви сьв. Юра сповідати ся і лишила свої річи під муром, вкрав якийсь злодій 5 бляшанок з молоком. — За мучене телят покарано Мошка Вечера з Бібрки грошевою карою в сумі 4 корон.

— **Невилїчимі.** До капраля поліцийного, що патролював на ул. Личаківскій прибігла вчера якась служниця і дала знати, що до кавалерского помешканя під ч. 15 при ул. Пекарскій добули ся якісь злодії. Капраль пішов зараз туди і застав там в помешканю др. Йосифа Гавсманна двох людий, з котрих один сидїв на кріслї при столику і перевертав в шуфлядї а другий почувши кроки, вліз в постіль, під ковдру і перину. Обох злодіїв, Шимона Конечковского, челядника шлюсарского і Кароля Лещиньского відставлено на поліцию. Тут старали ся они доказати, що они зовсім невинні. Конечковский казав, що він за порадою свого товариша хотів лиш лїчити ся у др. Гавсманна і длятого пішов до него, а що случайно помешкане не було замкнене, то они оба зайшли туди і хотїли там заждати на доктора. Длячого они пішли лїчити ся до доктора, котрий єсть доктором права а не медицини і длячого недужий вліз до постелї, того вже не уміли они пояснити. Позістануть бідняги невилїчимі і лиш на якийсь час будуть приміщені в домі для невилїчимих — злодіїв.

— **Тип чиновника.** Оногди доносили ми про страшенно великі крадежі в российскім міністерстві комунікаций, доходячі до міліярдів. Тепер же приносять ґазети звістку про засуспендованого вже давнїйше начальника поліциї в Москві, ґенерала бар. Райнбота. Сей ґенерал і поліцмайстер то тип российского чиновника: публично високий достойник, до котрого годі приступити, а тихцем — злодій і хабарник на великі розміри. Доходженя против Райнбота вже покінчені і з кінцем марта с. р. розпічне ся процес против него перед сенатом. Райнбот спроневірив або по просту вкрав самих поліцийних гроший на звиш півтретя міліона а кілько набрав ся всїляких величезних хабарів, сего вже би й не счислив. Досить хиба сказати, що сам акт обжалованя против Райнбота обнимає 700 сторін друку.

Всячина

для науки і забави.

— **Наш живчик.** Нехай кождий, хто хоче знати, де у него бє живчик, возьме собе лівою рукою за праву так, щоби великий палець лївої руки приложив під великий палець правої руки коло кістки і нехай тодї уважає, як там під пальцем щось тьохкає. То бє живчик а по тім, як він бє, розпізнає лікар, чи чоловік здоровий, чи хорий і чи має більшу або меншу горячку, хоч до докладного зміряня горячки служить тепломір або термометр. Живчик у здорового чоловіка не в кождім віці бє однаково. Уново народженої дитини бє живчик пересічно 140 разів на мінуту, отже тілько разів, кілько у дорослого лиш в дуже великій горячці. Аж до шістнайцятого або сімнайцятого року житя бє вже живчик лиш 80 разів; у дорослого 75 до 70 разів, а наконець на старість слабне і бє у старика лиш 60 до 50 разів на мінуту. Отже коли живчик у дорослого чоловіка бє на мінуту значно більше як 75 разів то знак, що він хорий, що має горячку.

Але треба ще й то мати на увазі, що живчик не в кожду пору дня і не при всїх обставинах хоч би й у здорового чоловіка бє однаково. Так н. пр. бє живчик зрана більше разів як в полудне. При їдженю і питю бє скорійше а так само також і підчас руху; на-

---

дав їй нараменник, поклонив ся і пішов а Марійка дала его Юлії.

Бартлї приступив до Марійки і сказав гнївливо: Що ти тепер сказала, ти безглузда! Тота дама, що забула той нараменник в гостиници, була там преці з якимсь паном по весїлю. Кажиж, з ким ти там була?

— Я не можу того сказати — відповіла Марійка.

Бартлї здогадував ся, що то мусїв бути молодий Клїфорд і що они потайком повінчали ся; отже его взяла така злість, що він став викрикувати, трутив єї так, що она мало не впала і крикнув:

— Иди собі; ти вже не моя дитина!

В сїй хвили виступив Вільєм Гоп мов той велит а очи єму аж засьвітили ся.

— Лицеміре! Она й нїколи не була твоєю дитиною — крикнув він а приступивши до Марійки, пригорнув єї до себе і додав:

— Она моя дитина!

А Марійка, що стояла тепер межи обома мужчинами, відчула в однїй хвили ту природну звязь, яка єї сполучала з єї справдешним батьком, аж крикнула з радости і кинула ся єму на шию.

Глава сімнайцята.

Суперечка.

Утворила ся повна житя громадка: батько, що відважно мов той орел боронив своєї дитини; Бартлї, котрий в сїй хвили опамятав ся і спустивши голову в долину, стояв перепуджений тим, що в гнїві допустив ся так шаленої похвабки, котра зрадила его тайну; полковник Клїффорд, здивований і змішаний, але мимо того готовий скористати із сеї подїї; Юлія, котра з великою радостию і цїкавостию прислухувала ся всему, що тут стало ся; Фіцрой, котрий дуже тїшив ся з того, що не оправдало ся підозріне, яке несправедливо кинено на его Юлію, а наконець ще й Монктон, котрий перебраний за старого чоловіка вигинув також із своєї кривки і прийшов тепер до переконаня, що его надія на вимушене гроший розвіяла ся і що єму не позістало нїчого більше як хиба лиш одна месть, але й до неї не видів ясно можности.

Впрочім Гоп не був з тих, що стають в половині дороги. Вже в найблизшій хвили відозвав ся він до присутних і сказав:

— Так, се єсть Ґресі Гоп, моя донька. Ми були страшенно бідні, єї житє було в небезпечности і я лиш то видів а моя любов перемогла мою совість; я відступив єї отсему чоловікови під услівєм, котре він тепер нарушив. Тодї уратував він їй житє, був добрий для неї і я був єму вдячний; я ще й тепер вдячний і робив, що міг, щоби єму дати доказ вдячности. Але нинї він єї публично згаьбив і зневажив а я всему тому не вірю і переконаний о тім, що она така як той ангел.

— Та й я так кажу — відозвала ся Юлія; — я єї знаю дуже добре і можу то лиш потвердити.

— Дякую вам, панно Клїффорд — сказав Гоп. — Нехай Господь Бог вам за то заплатить, що стаєте в єї оборонї. Ходи Ґресі! Будеш від тепер мешкати зі мною разом в моїй скромній домівцї, але она тебе певно охоронить від ганьби і сорому.

Они пішли обоє до малої хатки, де мешкав Гоп, а котра стояла недалеко від шопи, де була его робітня. За ними розійшли ся й другі.

Та й полковник взяв попід руку Юлію і пустив ся також до дому. До них хотїв прилучити ся і Персі, але Юлія подивила ся на него з такою злобою, що він аж налякав ся, не знаючи, що такого стало ся, і відступив ся. По дорозї сказав полковник до Юлії:

— То мала би бути донька Бартлїя! То хиба могли би так само рожі рости на гною або орли виводити ся у воронячих гнїздах. Лепська з неї дївчина! Лепська дївчина!

— Як же я тїшу ся, що ви, дядьку, так о нїй добре думаєте — сказала Юлія.

— Що я о нїй добре думаю! — відозвав ся полковник; — було би преці грїхом, як би хтось о нїй зле думав. Атже она така добра. Блїда як смерть вийшла, щоби ратувати свою посестру від ганьби і сорому. То певно, що она не безглузда, як єї назвав той падлюка. Она знала, що робить. То було благородне дїло.

Так розмавляв полковник з Юлією через цїлу дорогу і хвалив Марійку а Юлія потакувала єму, аж на конець і зайшли до Клїффорд Галь.

(Дальше буде).

віть вже тоді, коли чоловік лежав а відтак сяде, бите живчика може прискорити ся. Сильне зворушене прискорює так само бите живчика. Замітне також і то, що у людий малого росту живчик бє звичайно скорійше. Число ударів живчика збільшає ся також і тоді, коли піднимаємо ся щораз висше в гору н. пр. в горах понад уровень моря.

— **Годинник і индик.** Дієґо Бертальдо, що в сімдесяти роках минувшого століття був президентом суду в Мехіку, ішов одного дня до уряду. Хотячи переконати ся, чи не спізнить ся, сягнув по годинник до кишені, але побачив, що не має его при собі. Коли переходив через браму судового будинку, де вже було повно людий, так, що аж треба було тиснути ся, сказав до ідучого з ним другого урядника: От видите, я забув знову, як звичайно, мій годинник на столичку коло ліжка в спальни. — Сказавши то, пустив ся сходами на гору і вже більше й не думав о своїм годиннику.

За кілька годин скінчило ся засідане і Бертальдо так само як і другі урядники пішов до дому.

Коли увійшов до своєї комнати, пригадав собі знову свій годинник і попросив жінку, щоби казала принести єму годинник із спальні.

— Алеж, чоловіче, преці я тобі відослала твій годинник!

— Ти мені відослала? То хиба тобі щось приснило ся.

— Зовсім ні; я віддала годинник тому післанцеви, котрого ти по него прислав.

— Післанцеви, котрого я по него післав? — повторив Бертальдо здивований.

— А вжеж. Може в пів години по тім, як ти був вийшов, явив ся якийсь порядно убраний мужчина, котрий хотів зі мною поговорити. Він приніс був так красного индика, що я такого ще не виділа і казав, що ти его купив, ідучи до суду, від якогось торговельника дробу та казав его зарізати і обскубати, бо ти хочеш запросити до нас своїх товаришів із суду. — Крім того — казав той чоловік — поручив мені пан президент просити вас, щоби ви пішли до спальні і дали мені его годинник, котрий він там забув. — Розуміє ся, що я так зробила, як ти казав.

— Ну, то не можу тобі на то нічо иншого сказати — відповів президент — як лиш то, що ми дали ся в сьмішний спосіб обікрасти. Годинник пропав і вже не верне ся а нам не позістає нічого, як хиба лиш потішати ся тим, що дістали за то бодай маленьке відшкодоване в виді индика.

Коли президента і его жінку минув перший гнів, насьміяли ся сердечно з того хитрого збитка, якого зробив їм якийсь хитрий злодій, а відтак постановили таки на праву спожити на другий день индика і запросити на так дорогий пир товаришів з уряду.

Коли Бертальдо на другий день прийшов з уряду до дому, повитала его жінка словами: Як же я тішу ся, що того злодія так борзо зловили!

— Зловили — кого? — повторив президент здивований.

— Та й може вже й засудили? — говорила пані президентова дальше.

— Щось таке говориш, що я тебе не розумію — сказав на то президент. — Говори яснійше.

— Господи, хибаж би нас хтось знов обманув! — відозвала ся жінка, котрій в голові зачинало вже свитати. Бо то, видиш, от що: Може дві години тому назад прийшов якийсь хороший, чорно убраний, молодий мужчина в великим посніхом і задиханий та сказав, що він писар із суду та що суд его до мене прислав. Того злодія, що вчера так хитрим способом виманив твій годинник вже зловили і вже суть всілякі докази на то, що він злодій, треба ще лиш индика, щоби судови предложити. Отже ти его прислав до мене по того индика.

— І ти дала индика?

— Розуміє ся. Звідкиж я могла знати, що то неправда, що він говорить? Та й як би я була сьміла не послухати приказу найвисшого урядника судового?

— Ну, то индик пішов тепер тою самою дорогою, що і годинник, — сказав на то Бертальдо. — Чим же ми тепер приймемо наших гостий?

— Ах, правда — а индик був вже й начинений і нашпікований! — зітхнула пані президентова.

— **Прикре питане.** Звістний оборонець др. Л. — могло би бути й у Львові, але то було в Берлині — мусів переслухати якогось арештанта і длятого поїхав трамваєм до кримінапу, а при сій нагоді оглянув докладно і цілий будинок. Вернувши опісля домів, розповідав він про всі тоті страшні річи, які видів в кримінапі, а ціла родина слухала его уважно. Особливо уважно прислухувала ся его наймолодша донечка Марійка, котру він найліпше любив.

В тиждень опісля їхав той адвокат зі своєю донечкою трамваєм. Віз станув коло якогось величезного понурого будинку, а якийсь чоловік, що їхав також в тім ваґоні, спитав адвоката:

— Що се за будинок?

— То кримінал — відповів адвокат.

Мала Марійка подивила ся зацікавлена на свого батька і спитала так голосно, що всі присутні то чули:

— Тату, чи то той кримінал, де ви були?

— **Двозначний жаль.**

Перший знакомий: Що я виджу, то ви Іване? А я чув, що ви підчас купелі утопили ся.

Другий знакомий: То мій свояк утопив ся.

Перший знакомий: Так? Жаль мені дуже!

Телеґрами.

Будапешт 13 марта. Комісия банкова закінчила свої наради. По відкиненю внесення відрочуючого ухвалено внесене пос. Голля о утвореню самостійного банку, колиби переговори з австрийским правительством не довели до цїли.

Мадрид 13 марта. Часописи доносять, що в копальни вугля Рейноца настав вибух ґазів. Доси видобуто тіла 4 робітників і 11 ранених.

Петербург 13 марта. „Нов. Время" і „Слово" обговорюючи у вступних статях австро-сербский конфлікт, висказують згоду з окружною сербскою нотою і повтаряють свої атаки на Австро-Угорщину.

Константинополь 13 марта. „Turqie" доносить, що турецкий міністер справ заграничних постановив іменувати чотирох консулів турецких в Босні і Герцеґовині, щоби скріпити дружні відносини в Австро-Угорщині.

Петербург 13 марта. „Союз Архангела Михаїла" постановив видрукувати в 100.000 примірниках бесїду Маркова II. і розіслати еї до всіх громад. В бесїді тій автор доказує, що в Росиї нема зовсім конституциї і що єсть лиш необмежене самодержавіє.

Льондон 13 марта. Буджет маринарки за 1909/10 року містить в собі видатки в сумі 35,142.000 ф. штерлінґів, супротив 32,319.000 фунтів в минулім році. Перший льорд адміралїциї заявив, що може покаже ся потреба поробити сего року приготовленя до скорої будови нових 4 великих панцирників, отже жадав від парляменту уповажнення до виданя відповідних приказів, щоби будова тих кораблів могла в пору позночати ся.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 12 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	12·20	до	12·50
Жито	9·30	до	9·60
Овес	8·20	до	8·50
Ячмінь пашний	7·50	до	7·80
Ячмінь броварний	7·80	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	9·—	до	9·50
Бобик	8·—	до	8·30
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	75·—	до	85·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	26·—	до	32·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·20,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·06, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·30.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·56.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·46, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·25, **2·37,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 15/7): 6·40.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Найліпше!
Найтаньше!
Найскорше!

переправляє до

АМЕРИКИ

і КАНАДИ

М. Ґ. ФРЕЙДБЕРҐ

Головне бюро подорожи

АНТВЕРПІЯ Van Leriusstraat 10 БЕЛЬҐІЯ	РОТТЕРДАМ Postfach 322 ГОЛЯНДИЯ.

Інсерати

до
„Народної Часописи“
і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителів садів, селян, міщан і учителів. З 21 рисунками в тексті

Написав Василь Породко.

Ціна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка Ставропигійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

БІЛЕТИ ЇЗДИ

на всі зелізниці

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелізниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9

Головна Аґенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.

Шкіряні вироби з російскої шкіри!

Пара чобіт з російскої шкіри засуваних т. зв. „Штаперів“ що вистануть до ношеня **по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.**

Другий же рід таких же чобіт із російскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К, для школярів 7, 8, 9 і 10 К.
Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи з тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.
Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Братя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандити у жидів, памятайте на пословицю: Дешево мясо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолі і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаєсь нікому.

Стефан Копач
Струтин, п. Долина ад Стрий.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всі дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Ведопада. (Телефона ч. 527).